

nu foreligger. Hovedforandringen er den, der er foregaaet i § 9, ſom gaaer ud paa, at den tvingende Beſtemmelse i Loven forſt ſkulde træde i Virkſomhed den 1ſte Januar 1854, men at Afſøsningen af Naturaltienden i Aarene 1852 og 53 fremdeles ſkulle vedblive at være en frivillig Sag, ſom hidtil. Herimod har Udvalget ikke fundet Noget at erindre, uden at det derved bliver ydermere uſikkert, om Tiendecommiſſionerne i den Tid, der bliver tilbage, vilde være iſtand til at kunne tilendebringe det Hverv, der overdrages dem. Imidlertid har man formeent, at, derſom det ikke ſkulde blive Tilfældet, aabner § 16 en Udvei, ſom i ſaa Fald kunde benyttes. En anden Afvigelse forekommer i § 7, hvor det er udtalt, at Tiendetageren, forſaavidt han under Gætt begjærer Afſøsning for alle Tiendommene i ſamme Sogn, hvoraf han eier Tienden, i Aarene 1852 og 53 kan forlange Tiendecommiſſionens Mellemkomſt. Herimod har Udvalget heller ikke Noget at erindre, og da Thinget tidligere bifaldt, at Udkafſtets tvingende Beſtemmelſer ſtrax ſkulde træde i Virkſomhed, fører Conſequentſen med ſig, at der heller ikke kan være Noget mod den Beſtemmelse, der nu er optagen i § 7 og ſom ſtaaer i Forbindelse med den Forandring, der er indført i § 9. I § 8 er udtalt, hvad der har været Landsſtingets Mening forrige Gang, nemlig, at den befalede Vedtagelse for Amtmanden af indgaaede Tiendeforeninger bortfalder for Fremtiden. Den ældre § 7 tilſigtede det Selvsamme, ſaa der forſaavidt ikke er nogen virkelig Afvigelse. § 10 har faaet en Fuldstændiggjørelſe, ſom vi maae erkjende for en Forbedring, idet der er optaget i den en Beſtemmelse vedkommende de i Kjøbstæderne værende Forhold. § 19 er med Henſyn til Udgifterne ved den overordnede Tiendecommiſſion forandret derhen, at iſtedetfor Thinget tidligere havde vedtaget et perſonligt Tillæg for Secretairen ved den overordnede Tiendecommiſſion i de Aar, hvori Forretningerne fremdeles vilde vedvare, naturligviis af Henſyn til de forøgede Forretninger, er der nu til Indenrigsminiſterens Diſpoſition ſtillet en ſaadan Sum aarlig i de paafølgende Aar. Herimod har man heller ikke Noget at erindre. Summen kan dog i det Hele eller for en Deel anvendes paa den

Maade, ſom Landsſtinget billigede, og man maae erkjende, at den Forandring, ſom er foregaaet i § 9, og ſom gjør det end mere uſikkert, hvilket Omfang Forretningerne vilde faae ved de overordnede Tiendecommiſſioner paa Grund af Loven, medfører ogſaa, at det nu vel kan anſees mere paſſende, naar man gaaer ind paa § 9, da ogſaa at vedtage den Forandring, ſom indeholdes i § 19. Endelig er der i § 22 tilføjet en ny Beſtemmelse, ſom vi Intet kunne have at erindre mod. Man har meent, at det var en Selvsølge, hvad der nu er udtalt i § 22, at naar hele Tiendeforholdet oplyste, kunde heller ikke nogen ny Tiendeydelse eller Tiendepligt ſenere træde i Virkſomhed; men, at det udtales i § 22, maa man ogſaa erkjende for at være aldeles ſtemmende med Lovens Principer. Vi ſkulle ſaaledes indſtille Loven til Vedtagelse.

Orſted: Jeg har under Sagens tidligere Behandling her i Thinget udtalt mig om Loven i dens Heelhed, og det fordi den med alle de Grundſætninger, ſom hidtil have været anvendte, paa tvinger Tiendeyderen en Afſøsning, ſom han maaſkee efter de ſæregne Forhold, hvori han befinder ſig, ikke kan være tjent med, og derved kan paalægges ham Omkoſtninger, ſom maaſkee ſtaaer i ſtort Misforhold til den tidligere Byrde, han har havt. Hvad de Forandringer angaaer, ſom ere foretagne i Folkethinget, anſeer jeg dem i det Hele taget paa een Undtagelse nær, for at være Forbedringer, og jeg kunde alſaa ikke have Noget imod at ſtemme for ſamme, da her kun var Spørgsmaal om, enien Loven ſkulde udgaae i den Stikkelse, hvori den tidligere gif fra Landsſtinget, eller i den, hvori den er kommen tilbage fra Folkethinget, ſaaſremt ikke hiin enkelte Undtagelse var, aſſeet fra hvilken jeg vilde anſee den for bedre, ſaaledes ſom den nu er. Men der er tilføjet en ny § 22, der efter min Tanke gjør Indgreb i velerhvervede Rettigheder. Det ſaſſattes der, at for de Zorder, ſom ikke inden 1ſte Januar 1856 ere bleve tiendepligtige, kan denne Forpligtelse ikke ſenere indtræde. Det ſigter naturligviis til Forordningen af 8de Januar 1810 § 3, ſom indeholder, at, naar Kjer eller Søer udtørres, ſkulle de være tiendefrie i 20 Aar, og til Pla-